

Prelaadi kiri (august 2015)

Piiskop Echevarria kutsub nägema ja vaatlema Maarjat, kui kogu meie elu eeskuju, eriti perekonnas ja abielus.

01.08.2015

Mu armsaimad, kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi!

Augustikuu keskel on Neitsi Maarja Taevasseminemise hiilgav suurpüha. Me pühitseme seda taevalikku aujärge, mille meie Ema saavutas tänu täielikule vastamisele Jumala

armule. See suurpüha on pilt
õndsusest, mis meid ootab, kui elame
ustavalt oma kristlikku kutsumust.

Vatikani II kirikukogu tuletab
meelde, et "samal ajal, kui Kirik on
õndsaimas Neitsis juba saavutanud
täiuslikkuse, milles ta on vigadeta,
püüavad kristlased ikka veel pattu
võita ja pühaduses kasvada.

Sealjuures suunavad nad oma silmad
Maarja poole, kellest kiirgab vastu
väljavalitute hulga vooruste
prototüüp." [1]

Algavas kuus on ka palju teisi
mariaanlikke pühi, mis meid
rõõmuga täidavad. Homme, 2.
augustil on meie armsaima Inglise
Neitsi tähtpäev. 5. kuupäeval Santa
Maria Maggiore basiilika
pühitsemise aastapäev. Ja lõpuks,
22.augustil tähistame me Maarja,
kõige loodu Kuninganna ja
Valitsejanna kroonimise päeva.
Järgmisel päeval, 23.augustil on

püha, mil Josemaria võttis vastu
hingesisenduse - *Adeámus cum
fidúcia ad thronum glóriæ, ut
misericórdiam consequámur*: mingem
täie usaldusega aujärje juurde,
Maarja juurde, seal leiame me
halastust!

Need päevad ajendavad mõtlema, et
Jumal on meile Taevasse igavese
eluaseme valmistanud, kuhu võime
elama asuda siis, kui oleme oma
hinge ja ihu ülendanud, kui oleme
truult käinud lõpule teekonna, mille
Jumal igaühele meist on määranud.
Me teame, et on olemas palju –
lugematu arv – viise, käia seda teed,
mis Taevas õndsuseni viib.

Suurt osa inimesi kutsub Jumal end
abieluseisuses pühitsema; teistele,
samuti paljudele, kingib ta tsölibaadi
armu, millega nad saavad kirikut ja
teisi inimesi *indivíso corde* [2],
jagamata südamega teenida. Millises
seisuses iganes – abielus või mitte –

alati on tegemist jumaliku kutsumusega, mille Issand igale loodule suunab.

Juba möödunud sajandi kolmekümnendatel aastatel rääkis püha Josemaria sellest tegelikkusest täie veendumusega; tol ajal arvati, et pühaduse kutsumus hõlmab üksnes preestreid ja orduinimesi. Vaatamata sellele jäi meie Isa endale kindlaks. Ta ütles ühes selgituses noortele inimestele: ***Sa naerad, kui ütlen sulle, et sul on "abielu kutsumus"? – Just nii, sul on kutsumus.***[3]

Hea laste kasvatus seisneb selles, et vahendame neile ettevalmistuse, valida vabasti oma elu suund, oma isiklik tee, mis neid Jumala juurde viib. See on vanemate eriline ülesanne. Kirik on alati öelnud, et vanemad ei tohi laste kasvatamist teiste isikute kaela veeretada. Juba Pius XI rääkis "naturalismi pahest, mis (...) kasvatusel valdkonnas levib

ja puudutab sellist haavatavat
materiat, nagu seda on moraal ja
puhtus”[4] Ka püha Johannes Paulus
II kinnitab oma apostellikus
kirjutises *Familiaris consortio*, et
armastuse, kui eneseandmise
kasvatus on vanemate jaoks
möödapääsmatu eeldus (...) Pidades
silmas kultuuri, mis laiades ringides
inimese seksuaalsust ”labastab”, sest
seal interpreteeritakse ja elatakse
seda armetul viisil, seostades ihu
egoistlike eneserahuldamise
vajadustega”[5], peaksid kõik
kasvatajad tõsiselt mõtlema
inimisiku väärkuse peale, mis on
loodud Jumala peegeldusena, mis on
loodud tema sarnasena.

”Kokkuvõttes on puhtuse, kui
vooruse kasvatus täiesti vältimatu,
see nõuab isiksuse õiget küpsemist,
see võimaldab mõista ja levitada ihu
”neitsilikkuse tähendust”. Kristlikud
vanemad peaksid isegi – jumaliku
kutsumuse märke ära tundes –

neitsilikkuse kasvatamisele erilise tähelepanu ja hoolega pühendumana ning nägema seda kui inimliku seksuaalsuse mõiste kujundatud eneseandmise kõrgeimat vormi, ”[6]

Vanemad võivad ja teatud juhtudel lausa peavad ekspertidelt nõu küsima, kuid algatused ja vastutus lasub neil enestel. Sealjuures ei tohi hirmu ja häbi pärast neid teemasid vältida. Ma pöördun siinjuures erilisel viisil nende Opus Dei liikmete ja kaastöötajate poole, kelle kutsumus on abielu. Te märkate tänu oma üleloomulikule tunnetusele, oma inimlikule empaatialle ja oma lähedusele seda rahutust, mis teie lastes kerkib ning käsitlete palve abil seda äärmiselt peenetundeliselt.

Püha Josemaria soovitas vanematel tõsiselt ja armastusega, lastega elu algusesaamisest vestelda ning sealjuures arusaadavaid näiteid tuua. Ka nendele abielupaaridele,

kellele Jumal ei ole järelkasvu andnud, avaneb koostöö võimalus, et sõna ja eeskujuga imelisest puhtuse voorusest tunnistust anda.

Ma mainisin seda, et Jumal kutsub paljusid inimese abielule. Selleks sammuks valmistumisel on väga oluline roll kihluse ajal. *Katoliku Kiriku Katekismus* kinnitab, et lastel on õigus ja kohustus oma kutsumust ja elustiili valida. Seal on öeldud ka seda, et nad peavad selle uue vastutuse usaldusväärsetes suhetes vanematega omaks võtma, neilt nõu küsima ja nõuandeid kuulda võtma. Vanemad aga peaksid teadma, et nad ei tohi oma lastele ei elukutse ega partneri valikul mingit survet avaldada. See enese vaoshoidmise kohustus ei keela neil siiski oma lastele tarku nõuandeid jagada, eriti siis, kui ees seisab perekonna loomine.”[7]

Meie Asutaja arvas, et kihluse aega ei tasuks liiga pikaks venitada, just sobivalt, et teineteist hästi tundma õppida ja tajuda, et on tegemist tõelise armastusega, mis hiljem pidevalt kasvama peab. Sel ajal tuleks harjutada kasinust ja mõõdukust, ja ei tohiks Jumala seaduse vastu astuda.

Kahjuks on selles valdkonnas laialt levinud ekslikud arvamused ja ekslik käitumine, mis ei sobi üldse kokku looduse seaduse ja positiivse jumaliku seadusega. Paavst Frantsiskus peatus mõned kuud tagasi Audientsil mõnedel kiriku traditsioonilise õpetuse punktidel. Ta ütles muuhulgas: armastuse side mehe ja naise vahel, eluaegne side, *ei anna võimalust improvisatsioonidele*, ühest päevast ei saa teine. Ei ole olemas ekspress-abielu: armastuse kallal tuleb vaeva näha, peab teed käima. Armastuse sidet mehe ja naise vahel õpitakse ja kujundatakse

pidevalt.[8] Ta lisab realistlikult: see, kes lähtub sellest, et kõik peab olema ja kohe, see annab alla esimeste raskuste juures (või esimesel võimalusel).[9]

Kui vanemad tähelepanelikult laste kehalist ja vaimset arengut jälgivad, näevad nad kergesti, millal noored selles asjas nõuandeid vajavad. Samas peaksid nad ka lapse võimaliku – imelise – kutsumuse ära tundma, mis tähendab ennast apostellikus tsölibaadis Jumala ja inimeste teenistusse pühendada. Kui vanemad neis olukordades ehmuvad ja sellele valikule vastu seisavad, siis on see märk sellest, et nende hing ei ole eriti palju Jeesuse vaimu vastu võtnud, et nende kristlus on tõepoolest pealispinnaline. Loomulikult peavad nad sellele mõtlema Jumala ligiolekul ja oma jäärpäist hoiakut muutma. Mulle tundub, et ainult need, kes armastavad tsölibaati, mõistavad

kogu sügavuses puhtalt elatud abielu suurust.

Ma tulen alguse juurde tagasi. Püha Josemaria oli see, Jumala tahtel, kes kaitses otsustaval pühadust igas seisuses. Ta ütles ikka ja jälle, et õnnistab abieluinimeste armastust oma mõlema preesterliku käega, et nad ei oleks ainult andjad vaid ka Abielusakramendi mateeria. (...)

Samaaegselt kordan ma ikka ja jälle, et need, kes vastavalt kutsumusele apostelliku tsölibaadi tee valivad, ei ole mingid saamatud noored, kes ei suuda armastust leida ja oma kohta leida. Nende elu räägib vastupidi just sellest jumalikust ARMASTUSEST (mulle meeldib seda sõna just suurte tähtedega kirjutada), mis on kristliku kutsumuse tegelik olemus.

Mingil juhul ei seisa eraldi, abielu kutsumust ülistada ja samal ajal tsölibaadi kutsumuse propter regnum coelorum (Mt 19, 12),

Taevariigi pärast, jaatada. Ma olen veendunud, et iga kristlane mõistab hästi mõlema aspekti seost, kui ta püüab nii kiriku õpetust kui oma isiklikku kutsumust tundma õppida, vastu võtta ja armastada, teiste sõnadega: kui ta usub ja usu järgi ka elab.

Kristlane, kes abielus pühadusele pürgib ja oma kutsumuse suuruses teadlik on, oskab seetõttu hinnata ka neid, kelle kutsumus on apostellik tsölibaat; ja ta rõõmustab siiralt, kui mõni tema lastest Jumala armus seda teed käia tahab. See on ainult üks lisa põhjus, et oma abielu kutsumust veelgi sügavamalt armastada, sest see on võimaldanud tal oma armastuse viljad kinkida Kristusele, kes on suurim armastus kõigile, nii neile, kes on abielus kui ka neile, kes ei ole. [10]

Igal aastal 15. augustil uuendame me Opus Dei pühendamise Neitsi Maarja

armastavale südamele, nagu tegi seda meie Isa esmakordselt 1951. aastal Loreto pühas majas (*Santa Casa*). Lausuge sageli seda lühipalvet *-Cor Maríae dulcíssimum, iter para tutum!* – mida ta meile tookord südamele pani ning palugem Maarjat, et ta kõigile kindla tee valmistaks: neile, kellel on abielu kutsumus ja neile, kes Kristust apostelliku tsölibaadi teel järgivad.

Mõned päevad tagasi külastasin ma Lourdes´i ja mõtlesin oma ettekujutuses kõigi Neitsi Maarjaga seotud palverännaku kohtade peale ning saatsin teid kõiki kõikjal teie palverännakutel. Ärgem väsigem palvetamast Paavsti ja tema palvesoovide ning Perekonnasinodi eest. Mõni aeg tagasi kuulsin lausumas inimesi, kes on Opus Deist kaugel: ”Opus Deis armastatakse väga Maarjat.” Selles oli neil õigus, ja meie, igaüks meist, tahame väga, et see armastus pidevalt kasvaks.

Oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

1. Vatikani II Kirikukogu Dogm.
Konst. Lumen gentium, Nr. 65

2. 1 Kr 7,32-34

3. Püha Josemaria, Tee, Nr. 27

4. Divini illius magistri, 31.12.1929,
Nr. 49

5. Püha Johannes Paulus II., Ap.
Kirjutis Familiaris consortio,
22.11.1981, Nr. 37

6. Sama

7. Katoliku Kiriku Katekismus, Nr.
2230

8. Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 27.5.2015

9. Sama

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2015/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-august-2015/)
(12.03.2026)